

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

ANUL 59 Seria II-a Nr. 468 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 12 dec. 1956

IONESCU MARIA OCTAVIA

Căminul de zi (gravură)

ACASĂ...

de Horia Zilleru

Vă descifrez desculț ca altădată,
Poteci ca degetele de la mână;

Una o taie către lunca lată,
Alta — șopîrlă — spre pădure mîndă;
A treia moare jos, în iaz, la moară;
A patra spre oraș se-nînde — sloară;
Și-a cincia se oprește-n porți la școală.

(Cum arde sarea brumii talpa goală!)

Pe fiecare eu mi-am însemnat
Răbojul greu. Aicea stam culcat.
Acolo, din nisip făceam castele —
Plăpîndă umbră-a fanteziei mele.
Dincoace, unde-s fași frumoși ca mirii
Imi învățam ieri tabla înmulțirii,
Pe coarnele cirezilor bălțate.
Jos, unde lazul nuferi galbeni scoate
Și-i culegeam în arșița de vară,
Mi-a dat iubirea aripi într-o seară...

Vă descifrez desculț ca altădată,
Poteci ca degetele mîinii;

Una o taie către lunca lată;
Azi frații mei de joacă-i sînt stăpîni.
Alta — șopîrlă — urcă spre pădure:
A ruginit a domnilor secure.
A treia către iaz, în jos scoboară:
Trec care grele cu porumb la moară.
Și-a patra, dreaptă, către țirguri duce:
Rîd sondele ivite la răsucruce —
A cincia se oprește-n porți la școală:
Școlarii nu mai merg cu talpa goală...

Prin mine toate vîrstele-au trecut
Ca sub un semn arare cunoscut,
Pe-un portativ cu liniile de soare...

Și inima în piept bate mai tare.

LA GEAMURILE CERULUI

de Cristian Sirbu

La geamurile cerului albastre
Se vede luna stînd ca o gutuie
De unde ride cumpenelor-nașe
Lumină friguroasă și gălbui.

A nins pe cîmp și stratul de zăpadă
Scilpește mi de solzi de ger, sticloși,
În zare doarme satul scund sub lună
Cu cîțiva arbori rari și zdrențuroși.

Și pe cîmp albul lîiștei profunde
Pătât e numai de-un vulpoi de jar
Ce-adulmecînd în vîst, se furișează
Spre cotineța vr-unui gospodar.

Rezultatele deosebit de rodnice și prețioase ale tratativilor romino-sovietice de la Moscova au fost primite de cetățenii patriei noastre cu un firesc sentiment de bucurie și recunoștință. Declarația comună din 3 decembrie care a încununat rodnică activitate dusă împreună de cele două delegații guvernamentale. În spiritul deplină înțelegere și al unității de vederi, ilustrează în modul cel mai convingător trăinicia prieteniei romino-sovietice, legăturile frățesti care se dezvoltă neîncetat între țările noastre socialiste, pe baza de neclintit a egalității în drepturi. Textul acestui important document relevă din nou cu tărie dorința guvernului sovietic de a ajuta poporul nostru să rezolve cu succes problemele dezvoltării continue a economiei naționale, să înfrîngă greutatea și să obțină noi succese în opera de construire a socialismului. În cuvîntarea sa rostită la radio, țovarășul Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R. a subliniat cu deosebită limpezime marile avantaje ce izvorăsc pentru țara noastră din acordurile încheiate la Moscova.

Asemenea avantaje nu a avut niciodată țara noastră în istoria relațiilor sale economice cu țările capitaliste. Acordurile pe care guvernele burghezo-moșieresti le încheiau cu puterile occidentale aveau întotdeauna un ca-

racter înrobitor pentru România; simburile lor era întotdeauna jefuirea bogățiilor țării, exploatarea singeroasă a muncii poporului. Pentru capitaliștii apuseni, România, „țară eminentă agrară” cum o numeau ei în batjocură, nu era dect o semicolonie, o sursă ieftină de materii prime și o piață convenabilă pentru mărfurile

relațiilor economice cu apusul capitalist. De la această stare de lucruri am pornit noi pe noul drum de viață, de muncă și înfăptuirii. Și orice om de bună credință își dă seama că fără prietenia și colaborarea cu Uniunea Sovietică, fără ajutorul ei neprecupețit, țara noastră nu ar fi putut străbate într-un timp istoricește atât de

FLORILE PRIETENIEI

lor. Țară fericit înzestrată de natură cu nesecate daruri și bogății, dar cu un popor sărac și obidit; cu o industrie bîcnică și cu o agricultură înapoiată, primitivă, neschimbată din moși-strămoși; țară cu intelectuali șomeri și în același timp cu milioane de analfabeți; țară cu o populație bîntuită de pelagră, tifos și oftică; țară din care plecau anual șiruri lungi de trenuri încărcate cu grîne. În timp ce sute de mii de țărani nu gustau pîinea decît de două ori pe an. Așa arăta România pe timpul regimului burghezo-moșieresc, acestea erau rezultatele

scurt, drumul lung al realizărilor de pînă acum.

De la bun început, prietenia și colaborarea cu Uniunea Sovietică, în lumina principiilor ajutorului și avantajelor reciproce, au constituit pietre solide de temelie ale independenței noastre naționale. Făurită în vîltoarea luptei armate comune pentru eliberarea țării noastre de sub jugul fascist, pentru zdrobirea hitlerismului, sincera și frățeasca prietenie romino-sovietică s-a dezvoltat neîncetat în anii puterii noastre populare. Flacăra acestei prietenii va rămîne totdeauna vie în sufletul poporului nostru. Oare am putea uita vreodată că imediat după cel de

al doilea război mondial, în timp ce puterile imperialiste căutau să pună din nou jugul robiei pe grumajii poporului român, Uniunea Sovietică ne-a ajutat să păstrăm și să întărim libertatea dobîndită cu prețul altor jertfe? Am putea uita că în cei trei ani consecutivi de secetă, cînd rechinișii capitaliști se țirguiau să ne vindă mălai de mături în schimbul independenței naționale, poporul sovietic, deși greu lovit de război, și-a rupt de la gură și ne-a ajutat cu cereale pentru a scăpa poporul de foame? Am putea uita vreodată că în timp ce patronii din țară, acționînd la ordinul monopolurilor occidentale, căutau să saboteze producția industrială, Uniunea Sovietică ne-a trimis bumbac brut, cocs, minereuri și multe alte materii prime, asigurînd muncitorilor posibilitatea de a munci și a-și cîștiga existența și punînd la îndeplina populației mărfurile de care avea nevoie? Am putea uita cît de mult ne-a ajutat colaborarea cu Uniunea Sovietică în opera de industrializare socialistă a țării? Astăzi țînăra dar tot mai puternica noastră industrie socialistă produce strunguri, utilaj petrolier, tractoare și mii de alte tipuri de mașini și instalații de înaltă tehnicitate, pe care scrie „Fabricat în R.P.R.” Multe dintre aceste mașini, țara noastră le vinde diferitelor țări ale lumii, pînă în R.P. Chineză și India, în

(Continuare în pag. a 6-a)

Un plan MODEL

Este un fapt obișnuit ca duminica, sălile căminului cultural din Axente Sever (unul dintre cele mai active din raion), să primească oaspeți. De astădată ei au venit din întreg cuprinsul raionului Mediaș pentru a participa la o consfătuire. Sînt directori de școli, de cămine culturale, secretari ai sfaturilor populare comunale. Mulți dintre ei, care cu ani în urmă au mai trecut prin această comună, revăzînd-o acum, aproape că nu o mai recunosc. Venind de la Coșca

Mică spre Axente Sever, vezi de o parte și de alta a șoselei o mulțime de case noi. Sînt locuințele lui Ilie Teodor, Lup Dumitru, Pop Nicolae, Munteanu Dumitru, construite prin împrumut acordat de stat, sau ale unor întovărășiți ca Ioan Popa, Mau Simion, Emilia Munteanu și mulți alții care au obținut fondurile necesare construcției prin valorificarea surplusului recoltelor bogate obținute în ultimii ani. Intovărășirea agricolă „Progresul” a obținut și în anul acesta o recoltă de aproape 2.000 kg. de grâu la hectar și peste 2.500 kg. de orz de toamnă.

Este firesc să te întrebi care a fost contribuția căminului cultural, a intelectualilor din comună, la obținerea acestor realizări. Lămuririle necesare le-am aflat din referatul prezentat în cadrul consfătuirii de tovarășul Romulus Murzea, directorul școlii. Fiecare intelectual face parte dintr-un colectiv al căminului, îndrumînd fie o echipă artistică, fie un cerc practic sau de cultură generală.

Scopul consfătuirii a fost prezentarea planului de muncă model al căminului cultural din Axente Sever pentru perioada de iarnă. Referatul prezentat de tovarășul Alexandru Boeriu a vorbit despre diferite forme de activitate. Să spicui din programul primei săptămîni a planului de muncă. Aproape în fiecare zi au loc audiții la radio și repetiții ale unei echipe artistice.

Marti, în cadrul conferințelor „Statul medicului”, felcera Elena Bocșan a arătat care este rolul injecțiilor în prevenirea bolilor. În aceeași zi s-au deschis și cursurile cercului agrotehnic la care participă, printre alții, întovărășiți Valer Băciță, Emilian Munteanu și frunțașii recoltelor bogate Ilie Toța și Ion Chisăliță.

Seara de joi a fost destinată activității tineretului. Aproape 100 de tineri din comună s-au strîns în sala căminului. Vasile Brudărescu, secretarul organizației de bază U.T.M., a discutat cu ei despre aportul pe care-l pot aduce în munca culturală. Apoi, într-o atmosferă plină de voieșie s-au desfășurat jocuri distractive cu premieri.

Participanții la consfătuire și-au notat cu atenție bogatul program săptămînal al căminului din Axente Sever pentru perioada de iarnă.

Acest program este un bun model pentru căminele culturale. Fără îndoială că el va fi neîncetat îmbogățit pe măsura desfășurării sale.

Tirziu, după terminarea consfătuirii și a serii de distracție, directorii căminelor culturale din raionul Mediaș au plecat spre case ducînd cu ei învătămintele prețioase.

C. ANDREI

Un nou festival al filmului pentru sate

Între 15 decembrie 1956 și 1 aprilie 1957 se organizează Festivalul filmului în localitățile cu cinematografe sătești, în cămine culturale, în gospodării colective și de stat, S.M.T.-uri, în localitățile cu cinematografe pe bandă normală, precum și în satele și comunele ce vor fi străbătute de caravanele cinematografice.

Festivalul filmului se va desfășura astfel: patru săptămîni în fiecare comună cu cinematograful staționar, rînd săptămînal trei zile; în localitățile cu cinematografe pe bandă normală, festivalul se va desfășura timp de o săptămîna, prezentîndu-se un ciclu de 3 filme artistice cuplate cu documentare agricole; caravanele cinematografice vor activa 20—24 de zile lunar, dînd spectacole în fiecare zi în altă localitate.

Menirea Festivalului filmului pentru sate este de a populariza prin film cele mai înaintate metode de muncă în agricultură, precum și superioritatea agriculturii socialiste.

„Plăieș de la Cetatea Neamțului”

Sculptură în lemn de GH. V. GHEORGHIȚĂ

Autorul, sculptor trăitor în părțile Neamțului, a avut drept inspirație pentru sculptura sa chipul și portul țaranului localnic. El a studiat atențiv trăsăturile țaranilor de aici, care evocă prin direzența figurii și prin strai pe neuitații plăieși ai marelui Ștefan.

Sculptura a fost de curînd expusă la expoziția interregională de artă plastică din Iași.

Talent și încă ceva...

Deși în prima clipă ești gata să crezi că obiectivul aparatului fotografic a surprins o repetiție a unor actori profesioniști, totuși ei nu sînt decît amatori din colectivul de teatru al casei raionale de cultură din Mediaș. Talentul lor și mai ales munca neobosită și perseverența pentru desăvîșirea măiestriei artistice le-au deschis drumul spre încheierea unui bun spectacol. Ei pregătesc pentru concurs o piesă din repertoriul clasic, — „Năpasta” de I. L. Caragiale.

Iată două scene din timpul unei repetiții, interpretate de Raisa Chirvășuță, Ion Tătaru și Gheorghe Băciță (fotografiile 1 și 2). O figură expresivă: tinărul artist amator Ion Tătaru interpretează rolul lui Ion din „Năpasta” (fotografia 3).

Ca din întîmplare

Deși trecuse de ora opt seara, căminul cultural din Vinători-Galați continua să rămînă gol. Numai direcătoarea, o învățătoare tină, aranja cărțile în bibliotecă și se întreba: „Ce-o fi, de n-a venit nimeni la repetiție? Or fi supărați că n-au ieșit primii pe regiune? Să știți e-așa-i”. — Își dădu singură răspunsul.

Dar după un timp la fereastra căminului apărură chipurile primilor sosiți.

— Ce zici Lae, intrăm?

Cel întrebat, Nicolae Micu, se uită pe geam și, văzînd că nu e decît direcătoarea înăuntru, se hotărî. Scîrțîitul prelung al ușii atrase atenția învățătoarei, care se întoarse și văzu intrînd pe Nicolae Micu împreună cu bunii săi prieteni Mihai Jane și Panait Chivu. Cei trei tineri se opriră încurcați în prag:

— Ați întîrziat astă seară la repetiție — îi întîmpină ea.

Scuturînd din cap, Mihai răspunse cu glas încet, trist:

— De-acum s-a terminat și cu repetițiile și cu echipa de dansuri. Dacă nu ni s-a dat premiul întîi la concursul pe regiune, am hotărît să ne lăsăm păgubași.

— Acum am venit să jucăm șah — completă unul dintre ceilalți doi.

Lae și Panait se așezară de-o parte și de alta a unei mese de șah și începură să joace, Mihai se uită la ei. Făceau mișcări anapoda sau rămîneau amîndoi pe gînduri. Din cînd în cînd se uitau lung spre ușă. Parcă așteptau pe cineva. La un moment dat, Mihai îi înghionți și le făcu semn din ochi spre cei doi flăcăi care tocmai intraseră. Erau Stanciu Manolache și Vasile Corcevei.

— Venim de la colectivă și în drum spre casă am dat pe aici — spuse Stanciu vrînd parcă să se scuze.

Începură și ei să joace șah. După o vreme, liniștea care se așternuse în sala căminului cultural fu tulburată de glasurile vesele ale cîtorva fete. Văzîndu-i pe băieți așezați în jurul meselor, se potoliră. După ce dădură bună-seara, se duseră direct spre directoare.

— Am venit... începu Georgeta Micu.

— Vrem să... să luăm niște cărți de citit — continuă cealaltă fără convingere.

Și în timp ce la cele două mese de șah jocul continua monoton, iar fetele se adunaseră în jurul unor cărți pe care le răsfoiau așa ca să se aplece în treabă, își făcu apariția învățătorul Eduard Botez. Se uită la tinerii din sală și tuși incurcat.

— Ce întîmplare... S-a adunat toată echipa de dansuri.

Lae ridică capul, se uită prin sală cu o mirare prefăcută și începu să zîmbească.

— Chiar așa! Ce întîmplare! Botez se plimbă pe la mesele de șah pe la bibliotecă și deodată spuse ca și cum atunei i-ar fi venit ideea:

— Dacă tot sîntem aici ce ar fi să repetăm?

Vorbele acestea i-au făcut să tresară pe toți. Cineva exprimase ceea ce gîndea fiecare. În seara aceea, ca și în seriile următoare, repetițiile s-au desfășurat normal.

La început Botez spunea: „O să jucăm numai pentru oamenii de aici din sat”. Mai tîrziu a adăugat: „Sau cel mult o să dăm spectacole și în comunele vecine”.

De viitorul concurs nu a pomenit nimeni. Dar, de fapt, toți se gîndeau în clipa aceea la el.

A. CROITORU

Cazanul de răchie al colectivelor e așezat aproape de drumul de care. Oamenii, cu motiv și mai mult fără, se opresc aici să dea... ziua bună. Inima colectivistului e mare și batoiu de pălincă în fel. Un pahar, două, capătă fiecare neapărat. Și-n timp ce cazanul sfârșie ca un urs la iernat, oamenii, așteptând ca focul să scoată țările din comină, leagă vorba din orice. Azi s-a abătut și Miron. L-au mbiat, dar n-a bătut. Umbria parcă e bolnav. De citva timp de țircoale colectivelor ca unei fete frumoase cu părinți neinduplecați. Vezi dumnea-ta, acu' numai că nu-și zgirie țafa că l-a ascultat atunci pe chiorul de Sărindan și a ieșit.

În bordei intră nevestele și aduc de mâncare. Cei care lucrează aici la cazan au poftă de mâncare nemaiomenită. Lui baci Ioni i-a adus nevasta și o scrisoare de la ficior. Scrie că a schimbat din nou meseria. A vrut să se facă înții doctor, apoi agronom. Acu' zice că-i mai bine avocat „Numa' de n-a face așa și cu înșurătoarea, — oțtează bătrînul. Par-că-l văd c-o să-mi scrie: „Tată mă-nșor cu una bă-lae”. — Și mai urmă: „Nu, că-s mai faine cele birnase”. — Nu-și mai ațtă o dată felia.

Miron tresare. I se pare că vorbele bătrînului au stîrmit privirile celorlalți spre el. Că vreo doi l-au și ochit pe turis. Iese afară și-și face de lucru la hîrdăul de comină fiastă. Îl curăță cu înverșunare de-între așchii sub unghii. Moș Palas îl privește îndelung: „Păca' de el, e tare vrednic”. Miron curăță hîrdăul și se gîndește: În doi ani de zile de cînd a plecat de la colectivă nu s-a gles cu nimic. I s-a dus în vial și ce a agonisit lăță că Bădincu și-a adus o vacă în staul, iar el și-a vîndut calul. Pesemne că așa se pedepsește nescia. Iornicia. Sărindan l-a tras la început să vîndă dohan prin satele vecine, să ducă marță la oraș. O să cîștige bogății și n-o să-i mai comande cei de la colectivă. Chipul lui Sărindan li apare bidos în lăță, ca-ntr-un vis rău. Îl privește cu singurul lui ochi. În celălalt se cascadează o borță neagră din care se prelinge într-una ceva umed. Parcă pîndește de-acolo însuși necuratul. Se scutură și alungă vedea. A muncit o jumătate de an la calea ferată. Era plată cinstită, dar iarna era greu. Apoi s-a dus paznic la o stîna în amul celălalt a vrut să intre într-o colectivă din alt sat. „O să le fac la țatia în necaz. Nu mă vreți voi, dar nici eu nu vă fac silă”. Cei de-acolo l-au luat din prag: „De unde ești, de ce ai plecat? Așa? Că n-ai mai vrut tu? Apoi nici noi n-aveam nevoie de de alde țafia. Ne trebuiesc oameni cu credință, nu vîntură țară”. S-a apucat apoi de cărușie pînă și-a istovit calul. Se întilnea ades pe drum cu camionul colectivelor. Șoferul, (cam întrece măsura la gîmă): „Nu vrei mă să te remorcheze?” Și în timpul asta Bădincu își ticsea casa și șura și-și pregătea ficiorul de nuntă.

A adus în sfîrșit vasul înăuntru și-l pune de-o parte, într-un colț. Un șoarece se zbate într-o cursă, uitată aici de azi noapte. Se ridică în două picioare și adulmecă disperat grațiile de simă, căutînd zadarnic o țesire. Singura e pe deasupra, pe unde a intrat, dar pe acolo nu se mai poate. Miron se aptecă și se uită mult timp. Așa i se zbat și lui gîndurile în țeastă.

A început împărțea la colectivă. Miron stă acasă întins pe pat, cu mîinile sub cap, cu ochii țintă în tavan. „Impart, că au de unde. Trei mij de hectare pămînt, cinci sute de familii, magazie de două sute de vagoane, crescătorii de animale. Acum, auzi! că și-au cumpărat și un cîine de rasă pentru pază. L-au băgat în porțile și-i fac și bundă de iarnă. Vor să-și moie în autocamion. Au de-acum doi contabili, că unul nu mai răz-bește...”

Colectiva i se pare azi o instituție uriașă pe care n-o mai poate cuprinde cu înțelegerea sa și care îi inspiră respect amestecat cu stîclică.

Reîntoarcerea LUI MIRON

Pe uliță poacăse bicele și sună zurgălăii la căpeștre. Parcă s-au înveselit și dobitoacele, că duc bucate spre casă... Lui Miron i se încețosează ochii a somn. I se pare că la poartă e tremat și se aud voci.

— Am sosit Mironeeee! Via de descarcă! Cel din căruță li prăvale un sac în brațe. Miron gîlție, ride și strînge sacul. În casă nu-i loc, în pod nu se poate că se dărimă pe

Povestire de VIRGIL TOSO

ei. Că-or să se facă cu atîția saci? Nevasta a înlemnit cu palma la gură, iar el ride într-una prosteste și strînge sacul în brațe. Se trezește din vis frămîntînd pilota. Zărește printre gene grinzile afumate și pe nevastă privindul mirată dintr-o rină. Și simte în clipa aceea trescerea că pe ceva nespas de dure-ros...

Seara a făcut cerere de reinscriere. Pe prima a rupt-o în bucățele. „Rog conducerea gospodăriei „Drumul belșugului” (ce bine i-au pus numele, bată-i ploaia), să mă primească din nou. N-am făcut bine ce am făcut. M-am luat după anul și altul. De acu nu mai vreau să fiu hamalul nimăunii... Nu, nu-i bine așa. O să zică că mă milogesc, că-mi pun cenușă în cap. Și a scris-o pe a doua, mai întepată. „Rog să mă primiți din nou în colectivă. Muncesc oriunde o-ți vrea. Și-am să arăt ce pot”.

A trimis-o pe nevastă. „Du-o tu. Spune-le că eu mi-s beteag. Cînd or s-o discute m-oi duce”. Au trecut 3 zile. Au aflat toți că a făcut cerere Miron. În a treia noapte a fost de pază la magazia cooperativei. A venit Sărindan și l-a iscodit:

— Ce-ți veni mă, de te băgași din nou? — I se strînsese toată răutatea în singurul ochi.

— Du-te-n... și l-a întors spatele. A rămas singur pradă celei mai cumplite indoieli. — N-or să mă primească pentru că am vîndut calul. Da' oamenii țafia știu că am trebuit să îngrop pe tătucu? Că, cu ce mi-a rămas am luat un meter de griu? Cît mi-a ajunge? Dacă nu mă

primește trebuie să mă duc la „Construcții” la Zalău.

A vorbit de unul singur pînă în spre ziuă, tropînd în jurul magaziei. Dormea tot satul. Pe cer strălucea solitar și mîndru, părăsit de stele, luceafărul de dimineață...

L-au chemat a doua zi. Președintele se stădea cu contabilul. Incurcase la o brigadă scooteala zilelor. — Nu-l vedea sau se făcea că nu-l vede? — S-a întors în sfîrșit spre Miron și i s-a luminat țafa. N-a ținut nici un discurs (Miron se aștepta să-l țină).

— Adunarea colectivizitorilor ț-a aprobat cererea. Și acum ia un bon și du-te la magazie. Ai să ridici de acolo doi meteri de griu. Cînd îl termini ț-i om mai da. Să ieși cu bine din iarnă și la vară... să te vedem.

Va-să-zică, ei... oamenii țafia știu totul!

Ce bine e să ai magazin universal în satul tău! Și mai ales să găsești aici tot ce-ți poțtește inima. Așa gîndesc țărăni muncitori din comuna Dor Mărunt, raionul Lehliu, ori de cîte ori se duc să facă cumpărături. În fotografie: După ce își valorifică produsele prin cooperativă, țărăni muncitori își cumpără de la magazinul din sat căldări, crubere, aparate de radio și alte lucruri necesare în gospodăriile lor.

E. CHELBAȘU

FLORILE PRIETENIEI

(Urmare din pagina 1-a)

schimbul altor mărfuri trebuincioase. Oare puțin înseamnă producția unor asemenea mașini pentru țara noastră, a cărei industrie, cu un deceniu în urmă nu putea produce nici măcar nasturi și ace?

Ei bine, toate acestea nu pot fi uitate. Ele sînt toate roade ale prieteniei și colaborării frățești cu Uniunea Sovietică. Această prietenie nu va putea fi umbrită niciodată de nimic.

Recentele tratative de la Moscova au dovedit din nou cu deosebită tărie, dragostea frățească a poporului sovietic față de poporul nostru, dorința sa de a ne ajuta să înfăptuim pe mai departe, cu succes, sarcinile construcției economice. În baza acordurilor încheiate, Uniunea Sovietică ne ajută să facem față urmărilor secetei, acordîndu-ne un împrumut de 450.000 tone de grâu pentru completarea necesarului de cereale și 60.000 tone de furaje. Astfel, în ciuda faptului că în acest an am avut o recoltă slabă, piinea populației va fi asigurată. Trebuie amintit că împrumutul de cereale îl vom restitui începînd din anul 1959, în decurs de trei ani, fie în grîne, fie în livrări de alte mărfuri, potrivit intereselor economiei noastre naționale. Avantajul țării noastre reiese cit se poate de clar.

Dar dacă luăm pe rînd toate celelalte prevederi ale acordurilor încheiate vom constata că toate îi crează țării noastre mari avantaje economice și financiare. De pildă, așa cum a subliniat tovarășul Chivu Stoica în cuvîntarea rostită la radio, Uniunea Sovietică a renunțat la suma de 4 miliarde 300 milioane de lei din totalul sumelor ce i se cuvin pentru răscumpărarea cotei sale de participare la societățile mixte (fostele Sovrom) reprezentînd valoarea bunurilor luate ale Germaniei hitleriste și aduse ca participație la întreprinderile mixte romino-sovietice. Statul nostru armean să plătească numai sumele care reprezintă valoarea utilajului și instalațiilor pe care Uniunea Sovietică le-a trimis în țara noastră ca aport din propriul său venit național. După cum se știe Sovromurile au jucat un mare rol în economia noastră națională, sîtuindu-se prin organizarea lor superioară și înaltul lor nivel tehnic, în fruntea întregii industrii. Revizuirea în favoarea țării noastre a drepturi-

lor ce i se cuvin Uniunii Sovietice din răscumpărarea cotei de participație a fostelor societăți Sovrom, reprezintă un nou și substanțial ajutor dat poporului român, un nou dar mărimos din partea poporului frate sovietic.

Sau să ne gândim, la marea însemnatate a faptului că după toate reducerile făcute, noi vom plăti Uniunii Sovietice sumele ce i se mai cuvin, într-un termen lung și în lei, nu în valută. La care trebuie adăugat ajutorul pe care ni-l dă Statul Sovietic, acordîndu-ne un nou și important credit industrial pe termen lung, în condiții foarte avantajoase. Acest credit în valoare de 270 milioane de ruble va consta în proiecte și livrări de utilaje complexe pentru construirea de noi uzine, care vor lărgi baza industriei noastre chimice și petrolifere, furnizînd economiei naționale mari cantități de îngrășăminte, insecticide și fungicide necesare dezvoltării agriculturii noastre. Cit privește plata acestor credite, merită subliniat că țara noastră o va face prin livrări de mărfuri din producția noilor întreprinderi ce vor fi construite, într-un termen de 10 ani de la data intrării lor în funcțiune.

Vedem prin urmare cum o mare putere nu numai că întemeiază relații pe picior de egalitate cu un stat mai mic, ca al nostru, ci îl și ajută sincer și dezinteresat să-și întărească și să dezvolte economia sa națională. Asemenea relații n-au existat niciodată altădată, fapt dovedit cu prisosință de tragica experiență a trecutului țării noastre.

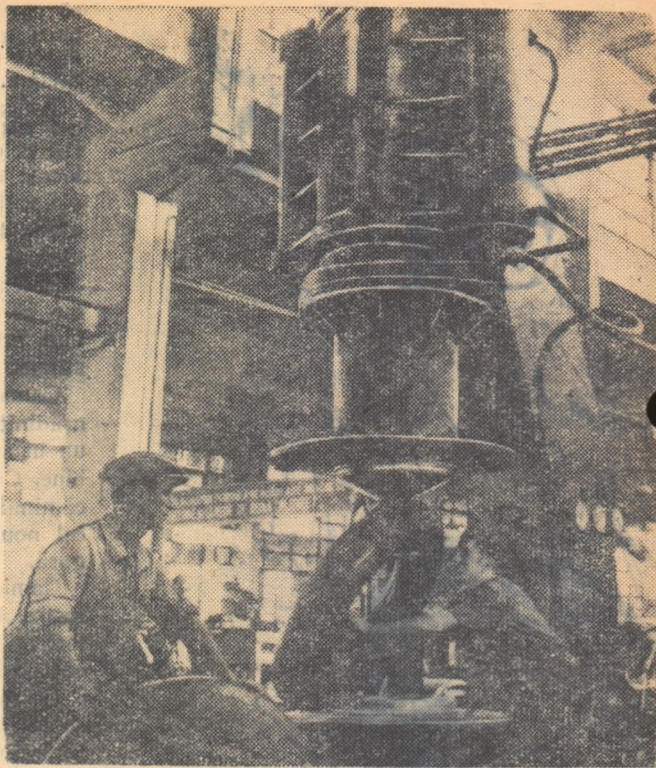
Pentru prima dată în istorie, asemenea relații au fost instaurate pe plan internațional de Statul Sovietic, stat al muncitorilor și țăranilor, căruia prin natura sa îi sînt străine orice tendințe de acaparare și de îmbogățire pe seama altor popoare. Aceste relații de tip nou, în spirit internaționalist, unesc astăzi marea familie a țărilor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică.

Dejăntător al unui nepuizabil tezaur de experiență și a unei uriașe puteri economice, poporul sovietic ne ajută pas cu pas în înfăptuirea marelui țel al construirii socialismului; zi de zi noi mergem alături, în greul luptei umărul lui puternic de frate. Aceasta ne întărește și mai mult încrederea în propriile noastre forțe, în minunatul viitor spre care ne călăuzește cu mîna sigură partidul nostru.

Pe calea tehnicii noi

În întreprinderile patriei noastre se introduc din ce în ce mai mult mașinile cele mai moderne.

La uzinele chimice „Victoria” mașina (care se vede în clișeu) de formare a anvelopelor, adusă din U.R.S.S., dă un randament mult mai mare decît vechele mașini.

Activitatea culturală în satul colhoznic

La o depărtare de aproximativ 3 km. de reședința raionului Dimer, regiunea Kiev, se întinde satul Kosarovici care numără 800 de familii de colhoznici. La sediul colhozului l-am întîlnit pe președinte, un om voinic, glumeț și cu multă experiență în muncă. Anul acesta a împlinit 25 de ani de cînd deține funcția de președinte al colhozului.

„În timpul războiului — povestește el — fasciștii ne-au distrus și satul și colhozul. Locuim în bordeie. Din averea colhozului nu ne-a mai rămas nimic. Îndată după alungarea fasciștilor, am pornit însă la refacerea colhozului nostru”.

S-au scurs de atunci 14 ani... Pe locurile unde odinioară fasciștii lăsaseră în urma lor numai ruine și moloz, se ridică astăzi construcțiile grandioase ale colhozului, devenit milionar, și casele noi ale colhoznicilor care au schimbat cu totul fața satului.

Impunătoarea clădire a clubului sătesc se află chiar în centrul satului. Clubul, construit din inițiativa sovietului sătesc și cu sprijinul colhoznicilor, e înzestrat cu o bibliotecă de peste 7.000 de volume, un aparat de proiecție cinematografică, un aparat de radio, 17 instrumente de suflat, 15 instrumente cu coarde pentru orchestră, o pianină și o armonică. Toate acestea au fost procurate prin grija comitetului executiv al sovietului sătesc de deputați și cu sprijinul colhozului. De altfel, anual, sovietul sătesc alocă clubului un buget de 18.000 ruble.

Locuitorii satului participă intens la activitatea cercurilor artistice din cadrul clubului. În cercul dramatic, la cor, în echipa de dans, în brigada artistică de agitație și în formațiunile instrumentale, activează peste 130 de colhoznici, îndeosebi tineri. Aproape zilnic au loc reprezentații cinematografice pentru colhoznici.

La club se țin cu regularitate conferințe în legătură cu problemele agriculturii și e-

conomiei colhozului, cu popularizarea științelor naturii, cu situația internațională. Trebuie subliniat faptul că întreaga activitate culturală este strîns legată de problemele construcției economice ale colhozului, de campaniile agricole în curs, preocupările și cerințele maselor. O mare importanță se acordă în acest sens organizării de convorbiri cu frunțașii în producție. La asemenea seri se obișnuiește să se invite întreaga familie a frunțașului, oferindu-i-se locuri de onoare. Întotdeauna aceste întîlniri se sîrșesc cu prezentarea unui mic calcul de către conducerea colhozului care arată cu ce ar crește producția colhozului și valoarea zilei-muncă dacă toți colhoznici ar munci ca frunțașul.

Introducerea și folosirea mijloacelor mecanizate pe o scară tot mai largă în colhoz, a necesitat ridicarea nivelului de cunoștințe tehnice ale colhoznicilor. De aceea, sovietul sătesc a îndrumat conducerea clubului să organizeze și diferite cercuri profesionale unde colhoznicii învață și cite o meserie.

Avîntul ce-l cunoaște aici munca culturală se datorește în mare măsură intelectualității satului. Astfel, colectivul sătesc de conferințieri este format din 16 intelectuali: 8 învățători, 2 medici, un zootehnician, 3 agronomi, un candidat în științele agricole și președintele sovietului sătesc. Un număr mare de intelectuali îndeplinesc sarcini de răspundere în colectivul de muncă al clubului, ca dirijori, regizori, instructor de dans, bibliotecari voluntari, etc.

Acestea sînt doar cîteva dintre realizările obținute pe tărîm cultural în satul Kosarovici. Cele 34 de diplome și decorații obținute de club sînt o mărturie a activității sale rodnice, desfășurată în rândurile colhoznicilor.

N. NISTOR

„ZI DE ODIHNĂ COLECTIVĂ”

Comitetul regional București al P.M.R. și Comitetul executiv al sfatului popular al regiunii București, în colaborare cu Casa Prieteniei Romino-Sovietice A.R.L.U.S., au organizat duminică, 9 decembrie a.c., o zi de odihnă în colectiv pentru frunțașii recoltelor bogate din regiune.

Colectiviști, întovărășiți, țăranii muncitori cu gospodării individuale, tractoriști și muncitori agricoli din gospodăriile agricole de stat, activiști de la sate, au petrecut o zi minunată împreună cu familiile lor. În afară de plimbarea făcută în cele mai frumoase locuri ale Capitalei noastre, oaspeții au asistat la spectacolul „Furtina din Baccisarai” dat la Teatrul de Operă și Balet. Într-un simpozion organizat la Casa Prieteniei Romino-Sovietice pe tema: „Roadel folosirii experienței sovietice în agricultura țării noastre”, după care au asistat la un spectacol de muzică populară românească și distracțivă. Un punct atractiv a fost și masa tovărășească la unul din marile restaurante ale Bucureștiului.

